

A Pokolfajzat és A faun labirintusa rendezőjétől

TROLLVADÁSZOK

Guillermo
del Toro

Daniel
Kraus

COOL
SELECTION

Guillermo del Toro

és

Daniel Kraus

TROLLVADÁSZOK

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

Írta: Guillermo del Toro és Daniel Kraus
A mű eredeti címe: Trollhunters (Trollhunters Book 1.)

A művet eredetileg kiadta:
Disney – Hyperion

Copyright © 2015 by Stygian, LLC

Design: Jet Purdie
Illustrations: Sean Murray

Fordította: Seres József
A szöveget gondozta: Széll Katalin

ISSN 2063-6121
ISBN 978 963 399 173 2

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Réti Attila, Szécsényi Tibor
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás,
a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is.
A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű,
sem annak része semmilyen formában
– akár elektronikusan vagy mechanikusan,
beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

Úgy neveznek: Troll,
A Holdat rágcsáló,
A széllökések óriása,
A zuhatag átka,
A Szibilla kísérője,
Az éjjeljáró banya,
Az égszeletek lenyelője.
Mi más lenne egy Troll?

– *Bragi Boddason, a Vén, 9. századi költő* –

A TEJESDOBOZJÁRVÁNY

Étel vagy. Az izmaid, amik összehúzódnak, amikor lépsz, emelsz, beszélsz: húspástétom, rágós innal a tetején. A bőrod, aminek oly nagy figyelmet szenteltél a tükörben: nagyon ízletes a megfelelő nyelveknek, ragu a lédús szövetből. És a csontok, amik az erőt adják, hogy előrejuss a világban: ropognak a fogak közt, miközben a kiszívott velő lecsúszik a nyálas torkokon. Ezek kellemetlen tények, de hasznosak. Tudod, vannak lények a világban, amik nem bújnak üregekbe, hogy ott megfogjuk, aztán a tűzön megsüssük őket. Ezeknek is megvannak a módszereik, hogy elkapják a zsákmányukat, megvan a saját tűzük és a saját ízlésük.

Jack Sturges és az öccse, Jim minderről megfeledkezve száguldottak lefelé a biciklijükön egy csatorna medrében a városukban, a kaliforniai San Bernardinóban. 1969. szeptember 21. volt, egy letűnt korszak tökéletes napja: a várostól keletre alkonyfény vetült a Sloughniss-hegy csúcsaira, és a fiúk hallották a közeli utcákból a fűnyírók berregését, érezték egy medence klórszagát és a hamburgersütés füstjét valakinek a hátsó kertjéből.

A csatorna magas falai elrejtették őket, és tökéletes fedezéket nyújtottak a pisztolypárbajaikhoz. Aznap délután, mint mindig, Erős Győző (Jack) és Doktor X (Jim)

harcolt egymással, egy törmelékhalmozatot kerülgetve lövöldöztek műanyag sugárpisztolyaikkal. Mint mindig, Erős Győző nyert, ezúttal egyértelműen az új kerékpárjának köszönhetően. A meggypiros Sportcrest még annyira új volt, hogy a születésnap szalagokat se vette le róla. Jack tizenhárom éves lett aznap, de úgy ült meg az ajándékát, mintha egész életében ezt hajtotta volna, fel a gyilkos partoldalakon, át a kerékfogó gyomok között, néha elengedett kormányval, hogy le tudjon adni egy különösen ígéretes lövést.

– Soha nem kapsz el élve! – kiáltotta Erős Győző.

– De igen! – lihegte Doktor X. – Elkaplak... Várj! Hé, Jack, várj!

Jim – vagy Jimbo, ahogy a bátyja szólította – feltolta vastag (törött, de ragtapasszal összefogott) szemüvegét izzadó orrán. Nyolcéves volt, és korához képest alacsony. Viharvert, sárga Schwinnje ugyan kisebb volt, mint a Sportcrest, de Jimnek olyan nagy, hogy még nem távolították el róla a segédkerekeket. Az apja megesküdtött, hogy Jim bele fog nőni. Jim azóta is várta, hogy ez megtörténjen. Addig is rá kellett állnia a pedálokra, hogy tényleg menjen is, ami viszont megnehezítette, hogy pontosan lőjön a sugárpisztolyával. Doktor X kudarcra volt ítélve.

A Sportcrest átvágott egy szeméthalmon. Jim pillanatokkal később követte, a segédkerekek csikorogtak, de amikor meglátta az összegyűrt tejesdobozt, elrántotta a kormányt. A doboz oldalára egy mosolygós kislány képét nyomtatták, alá meg az ELVESZETT GYERMEK szavakat. Jim libabőrös lett tőle. Így tették közzé a gyermekek eltűnését, és elég gyakran.

Egy évvel korábban tűnt el az első gyermek. San Bernardinóban kereső- és mentőcsapatokat szerveztek.

Aztán eltűnt még egy gyerek. És még egy. A város egy ideig próbálkozott a megkeresésükkel, de hamarosan már minden második nap eltűnt egy gyermek, és a felnőttek ezzel már nem tudtak lépést tartani. Ez volt a legijesztőbb Jim számára: látni a lemondást az aludni sem tudó szülők arcán. Megadták magukat a gonosznak, aki elvette a gyerekeiket, és amikor kitöltötték a tejet a családtagjaiknak, próbálták nem észrevenni a kartondoboz oldalán lévő arcot és a rettenetes szavakat:

LÁTTÁL ENGEM?

Az utolsó adat szerint, amit Jim hallott, 190 gyerek tűnt el. A fantázia szüleményének érezte volna a számot, ha nem látja mindenütt a bizonyítékait: magasabb a kerítés az iskola körül, a szülők nagyobb számban járőröznek a játszótereken, a rendőrök lecsapnak a gyerekekre, akik sötétedés után az utcán vannak. Szokatlan volt, hogy Jimnek és Jacknek megengedték, hogy kint biciklizzenek ilyen közel a napnyugtához, de hát Jack születésnapja volt, és a szüleik nem mondhattak nemet.

Jack nem vesztegette az idejét, hogy bármit is tökéletesítsen a bicaján. Fogta a tranzisztoros rádióját, és dróttal ráerősítette a fényes, piros kormányra. Aztán a lehető legnagyobb hangerőre állította, és az egész délutánjukat bezengték a legmenőbb slágerek, a *Cukor, cukor*, a *Forró nyári mulatság*, meg a *Büszke Mary*. Nem mondhatni, hogy ezek a dalok tökéletes filmzenét jelentettek Erős Győző és Doktor X lézer-robbanós sortüzeihez, de amúgy tökéletesek voltak. Ha Jim ki tudta volna verni a fejéből a tejesdobozokat, ez lehetett volna a legjobb délután egész életében.

Jack kerékpárjának elején a rádió új dalra váltott: *Mi a neved?* Dontól és Juantól. Szerelmes dal volt, nem Jim kedvence, de valamilyen oknál fogva a szomorúság érzelmössége megragadta a halódó nap hangulatát. A nap gyorsan leszállt, holnap megint iskola, és ez a végső, fél mérföldnyi bicikliút lehet a nyár utolsó fellobbanása, mielőtt az őszi tanórák elfűjják, mint egy gyertyát.

Jim hunyorogva belenézett a napba. Ki tudta venni, hogy Jack olyan gyorsan pedáloz, hogy a madarak félreugrottak előle, és nem is szálltak le, amíg el nem indultak délre, telelni. Jack suhant, és száraz levelek táncoltak a Sportcrest nyomában. Jacknek alig néhány másodpercébe telt átszáguldani a Holland híd beton- és acéltömbje alatt. Néhány autó halad át fölötte, de alul csak árnyékok voltak, olyan mélyek és sötétek, hogy megfájdult tőlük a szem.

Utol kellett érnie a testvérét. Egyenrangú félként akart hazaérni, mint Jack és Jim Sturges, nem pedig mint az örök nyertes és vesztes, Erős Győző és Doktor X. Ráállt a pedálokra, és taposta minden erejével. A segédkerekek tiltakoztak – *krík, krík, krík* –, de azért ő csak tekert, azt kívánva, hogy bár hosszabb és erősebb lenne a lába.

Amikor újra felpillantott, Jack már eltűnt.

Jim látta a híd alatt fekvő Sportcrestet, a lenyugvó nap kirajzolta a körvonalait; a kormányja elgörbült, az első kerék még forgott. A gyorsan közeledő híd előtt Jim beletaposott a kontrába, és a Schwinn csúszva megállt néhány méterre a híd árnyékától. A váz fölött állt szétvetett lábbal, lihegett, és a bátyját kereste a legsötétebb sarkokban.

– Jack?

A Sportcrest első kereke tovább forgott, mintha a testvére szelleme még mindig tekerné.

– Ne már, Jack! Ne hülyéskedj! Nem fogsz rám ijeszteni!

Az egyetlen válasz Dontól és Juantól érkezett. Az édes harmóniához társuló visszhang hátborzongató siránkozássá vált: *Álltam a sarkon, / vártam, hogy arra jöjj, / hogy teljesüljön a szívem vágya...*

Jim mellett tompa pattogással felgyulladtak az utcai lámpák, egyik a másik után, betöltve a csatorna medrét a nátriumizzók sárga ragyogásával. Ez azt jelentette, hogy este van: nincs már idő a bolondozásra.

– Ha nem indulunk haza azonnal, többhetes szobafogságot kapunk apától! Jack?

Jim nyelt egyet, átlépett a biciklije vázán, izzadt tenyerébe fogta a sugárpisztolyát, és a kerékpárt tolva belépett a híd alatti sötétségbe. Itt tíz fokkal hűvösebb volt, beleborzongott. A segédkerekek most lassabban forogtak, de még mindig nyikorogtak: *krík, krík, krík*.

Odaért a Sportcresthez. Az első kerék forgása már kezdett lassulni. Hirtelen úgy érezte, hogy ez a kerék Jack szíve, és ha megáll, a testvére örökre eltűnik. Jim belesett az árnyékok felmérhetetlen mélységébe. Nem törődve a csepegő nyirkossággal, a surranó hangokkal – patkányok lehettek –, a feje fölött elhaladó autók gumijának pufogásával, Don és Juan halálos nyöszörgésével, felemelte a hangját.

– Jack! Mi van? Megsérültél? Jack, most komolyan!

Megrezzent a saját visszhangzó szavaitól. Az utcai lámpák sárga fénye, az égbolt ibolyakékje, a nyirkos hűvösség, a félelmének gúnyos visszhangja – hogyan válhatott az álom ilyen gyorsan rémálommá? Megpördült, belenézett az egyik árnyékba, majd egy másikba, egyre

gyorsabban és gyorsabban, a mellkasát rázta a zokogás, az arca égett a félelemtől, aztán eszébe jutott az egyetlen irány, ahová még nem nézett.

Jim lassan hátrahajtotta a fejét, amennyire csak tudta, hogy felnézzen a híd alsó szerkezetére.

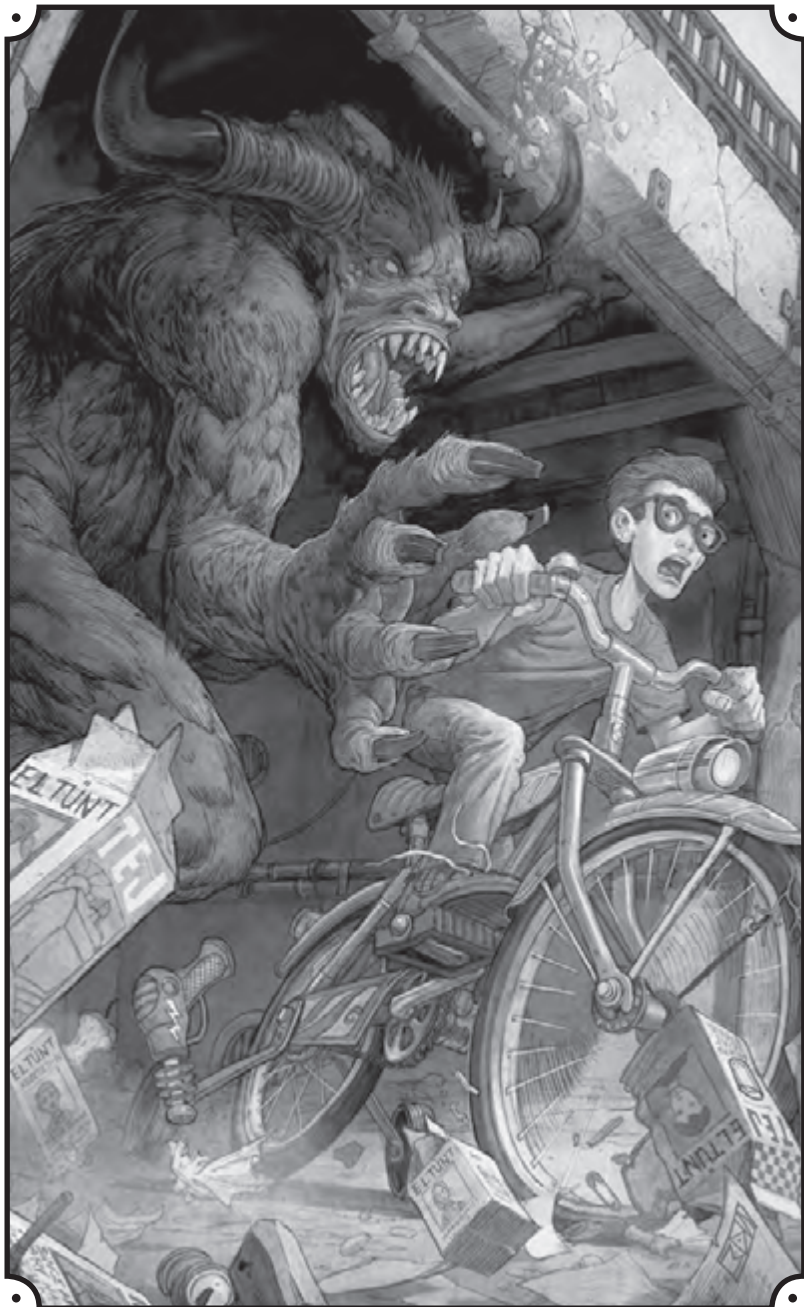
Fekete volt. Semmi más, csak feketeség.

De aztán a fekete *megmozdult*.

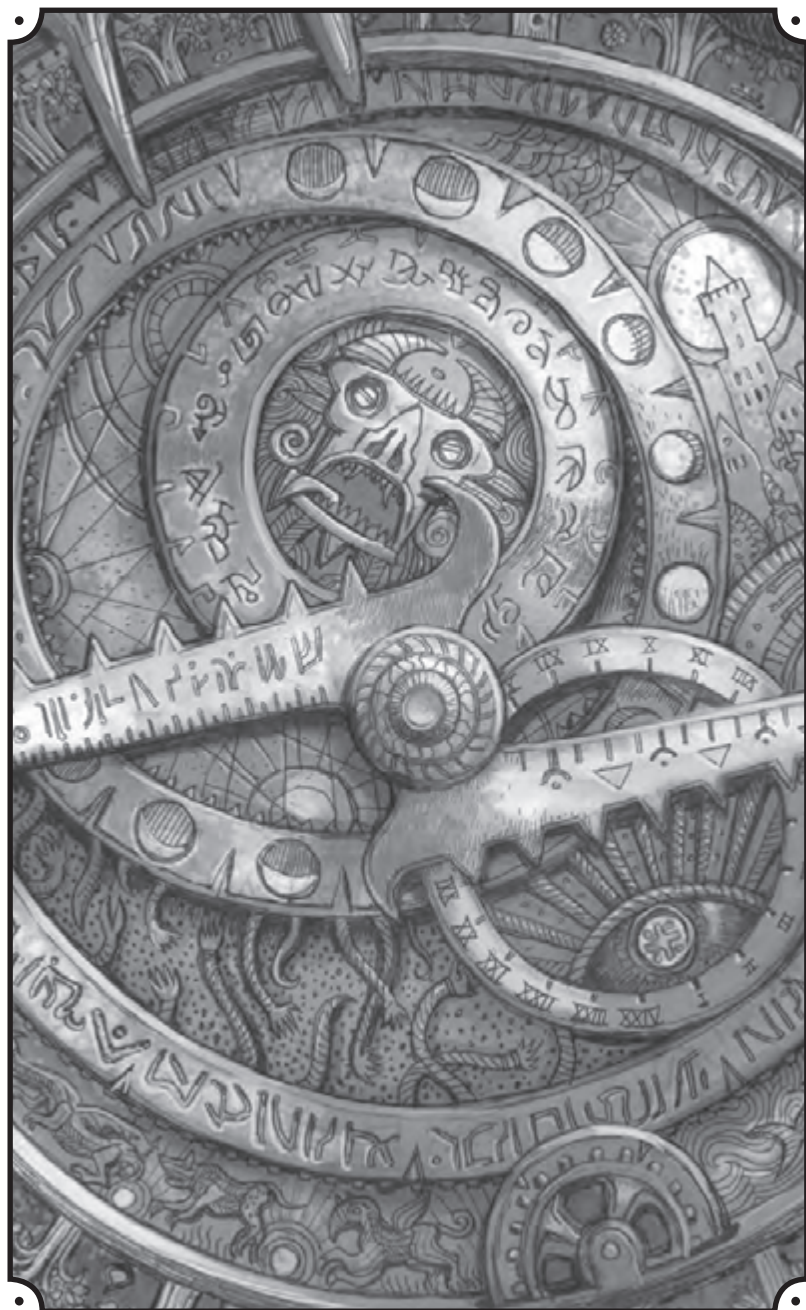
Minden természetesen, szinte könnyedén történt. Kivehetővé váltak az óriási, erős végtagok a betonfelületen, amibe kapaszkodtak. Valami görgetegkő méretű dolog – a fej – oldalra fordult, így Jim meglátta a narancsszínben égő szemeket. A lény nagy levegőt vett, amitől mintha a híd hasa is megrezdült volna. Aztán kifújta a levegőt, és a bűzös lehelet ereje hátralökte Jim testét.

A lény elengedte a hidat, és a földre pottyant. A por felcsapott, a szemét felrepült a levegőbe, és ebben az örvénylő törmelékben Jim tejesdobozokat látott, ketőt, hármat, négyet, ötöt, pörögtek és forogtak, az eltűnt gyermekek mosolya a saját halálukon gúnyolódott. A lény felágaskodott, mint egy grizzly, és az utcai lámpák fénye megcsillant a két szarvon, amik végigszántották a feje fölött a betont. A szája kinyílt, megcsillantva hatalmas, összevissza álló fogait. Narancssárga szemek meredtek Jimre. Aztán a karjai – hosszú, csapzott szőrrel borított óriáskígyók – kinyúltak felé.

Jim felsikoltott. A híd alatti átjáró megtízszerezte a hangerőt, amitől a lény megtorpant egy pillanatra. Jim kihasználta ezt a pillanatot, felugrott a Schwinnjére, és elrugaszkodott a járdáról. Bal lábával belerúgott Jack rádiójába, ezzel egyszer s mindenkorra kivégezve Dont és Juant, aztán már ki is jutott a Holland híd alól, visítva, kapálódzó lábbal.

Fekete volt. Semmi más, csak feketeség. De aztán a fekete megmozdult.

Hallotta, hogy a háta mögött vágtat egy hatalmas lény, négykézláb üldözi, mint egy gorilla.

Jim a rémülettől motyogva taposta a pedálokat, keményebben, mint valaha. A segédkerekek vinnyogása sikoltozássá fokozódott. Ám a lény egyre közeledett hozzá. A föld a szörnyűséges lábak minden dobbanásánál megrendült. Úgy horkantott, mint egy bika, és a kifújt levegő úgy búzlott, mint a szennyvíz. A műanyag lézerfegyver kiesett Jim markából; már nem érezte magában Doktor X hozzáértő erejét. A lény már olyan közel acsarkodott a háta mögött, hogy a bicikli teljes váza remegett tőle. Az utcai lámpák elé vetítették a rettenetes karok árnyékát; a hosszú, éles karmok Jim felé nyúltak.

Jim levágott balra, felugratott a csatorna szélére, át-gázolt a sűrű gazon, és kirobbant a járdára. Egy tűzcsap állt közvetlenül előtte, vörös, mint Jack születésnap-i biciklije – ó, Jack, Jack, mi történt Jackkel? Jim megke-rülte a tűzcsapot, és kilőtt az utca közepére. Egy autó rádudált, és kitért az útjából. Jim meg sem hallotta a dühös kiáltásokat. Úgy száguldott, mint a testvére, végre megtanulta, hogyan kell rendesen tekerni. A segéd-kerekek leszakadtak, és végigpattogtak az utcán. Hason-talan kis gumidarabok.

Az otthona ott volt előtte, néhány másodpercre, és ő erejét megfeszítve tette meg az utolsó szakaszt, sípólva vette a levegőt, a könnyek vízszintesen folytak az arcán. A kerékpár felzökkent a járdára, és nekiütközött a fehér kerítésnek. Jim fejével előre berepült a ház előtti pázsitra, az arcát összekarcolta anyja gondosan nyírt díszbok-ra, és a ragtapasz elengedte a szemüvegét.

A kutya ugatott a házban. Lépéseket hallott, kinyílt a bejárati ajtó, s a szülei nagy hűhóval siettek le a lépcsőn. Jim rájött, hogy még mindig visít, és erről eszébe jutott

a fenevad. Összeszedte a kétfelé vált szemüvegét, és a szeme elé tartotta a lencséket. Semmi. Végignézett az előkertjükön, a csendes kertvárosi házak során, a postaládákon, a virágágyásokon, a locsolóberendezéseken. Szörnyeket nem látott, de a lába előtt észrevett valami egészen mást: egy bronzmedált egy rozsdás láncon.

A medálra baljós emblémát véstek: egy ocsmány, vi-csorgó pofát, egy barbár nyelv kibetűzhetetlen írásjeleit, és alulra, keresztben egy csodálatos hosszú kardot. Jim a zokogástól rázkódva kinyújtotta érte a kezét.

– Jim! Mi a baj?

Az anyja letérdelt mellé, és a virágföldet tisztogatta a füléből. Az apja is odament, letérdelt előtte, megfogta és megrázta a fiú térdét, hogy magára vonja Jim figyelmét. A nevén szólították, újra és újra: *Jim!* Borzalmas volt, hogy soha többé nem hívja őt senki *Jimbónak*...

– Öcskös, nézz rám! – mondta az apja. – Minden rendben? Jól vagy? Öcskös!

– Hol van a bátyád? – Az anyja rekedt suttogása azt jelezte, hogy valahogy már tudja a választ. – Jim, hol van Jack?

Jim nem válaszolt, csak oldalra hajolt, hogy az apja mögé lásson. A fűben még látszott a medál lenyomata, de maga a medál már eltűnt, ha ugyan egyáltalán ott volt. A hiánya valami furcsa szomorúsággal töltötte el, és a kudarc még erőteljesebb érzetével. A szülei karjába vetette magát, sírt, reszketett, és tudta, hogy már ismeri a félelem igazi természetét, az igazi veszteség fájdalmát.

Jim Sturges az apám. Jack Sturges volt a nagybátyám. A történetet, amit most elmondtam, én is csak negyvenöt évvel később ismertem meg, tizenöt éves koromban.

Akkor tudtam meg, hogy Jack bácsikám volt az utolsó gyerek, aki eltűnt a „tejesdobozjárványban”, ami ugyanolyan hirtelen fejeződött be, ahogy kezdődött. Az öszszetört Sportcrest családi ereklvé vált; láttam vagy százszor. Azt is csak tizenöt éves koromban tudtam meg, hogy apám a következő évtizedeket, egész ifjúságát és a felnőttkora java részét azzal töltötte, hogy éjszakánként kiment a Holland híd alá egy zseblámpával a kezében, a nyomokat kutatva, hogy mi történhetett a bátyjával. Soha nem akadt Jack nyomára, eltekintve a tejesdobozoktól, az oldalukon Jack bátor, mosolygó arcával, s alatta egy szóval: *ELTŰNT*.

Ami tökéletesen leírja az apámat is az elkövetkező években.

I.

LE

A SZENNYVÍZCSATORNÁBA

I.

A kortárs beszámolók szerint a történelmi és döntő jelentőségű Őszi Levélhullás csatájára a Harry G. Bleeker Memorial Stadionban, a negyedik negyed utolsó két percében került sor, amikor a San Bernardino Középiskola szeretett csapata, a Szent B Harcos Vadak csak hat ponttal vezetett, és a kezdő irányítónk agyrázkódás miatt kiszállt. Ekkor, az év legfontosabb mérkőzésén, és ott, a harmatos gyepen történt, hogy egy bátor hős elesett, és egy nem várt győztes felemelkedett. A legendák, amik arról az estéről szólnak, ma is tápot adnak az esti meséknek és a gyermekek álmainak, bármely korosztályhoz tartoznak – akár emberek, akár mások. Tehát olvasd figyelmesen ezeket a lapokat! Olvasd, és hidd el minden szavát! Elvégre lehet, hogy egy napon te mondd el ezt a történetet a saját gyerekeidnek.

Történtek ennél furcsább dolgok is. Csak várd ki a végét!

A nevem ifjabb James Sturges, de hívj csak Jimnek, ugyanúgy, mint az apámat – ugyanolyan srác voltam, mint te. Tizenöt éves voltam, amikor a kalandom elkezdődött. Egy péntek reggel, októberben, az ébresztőóra a szokásos, durván korai időpontban megszólalt.

Hagytam, hogy csipogjon; megtanultam aludni mellette. Sajnos apám, idősebb Jim Sturges volt a világ legébe-rebb alvója. Elég volt egy szélroham, ami a ház oldalát érte, ő máris felébredt, és aztán jött ellenőrizni engem, és felébresztett. Azt hiszem, ennek az a magyarázata, ami a bátyjával, Jackkel történt. Az ilyesfajta dolgok megzavarják az embert.

Bejött, és lenyomta az ébresztőórám. Az ezt követő csend még rosszabb volt, mert tudtam, hogy ott áll, és néz. Sokszor tette ezt. Mintha alig tudná elhinni, hogy túléltem ezt az éjszakát is. Résnyire nyitottam a szemem. Egy túl szűk, a gallérjánál már piszkos ing volt rajta, éppen a bal csuklóján próbálta begombolni a mandzsettáját; minden reggel megpróbálkozott ezzel, de végül feladta, és tőlem kért segítséget.

Öregnek látszott. Öreg *volt*. Öregebb, mint a legtöbb apa, akit ismertem. Ráncok indultak ki a szeme sarkából, a szemöldöke bozontos, a füle szőrös, és a feje szinte teljesen kopasz volt. Ehhez jött még a roggyant testtartása, amit nem láttam más apáknál, bár azt kétlem, hogy ennek köze volt a korához. Azt hiszem, valami más teher nyomta őt le.

– Ragyog a reggel, ébresztő! – Ő viszont nem ragyogott különösebben. Soha.

Felültem, és néztem, ahogy megragadja az ablakomat fedő acélredőnyt. Kivette a zsebéből a szemüvegét – törött volt, mint mindig, és egy sebtapasszal fogta össze –, és hunyorogva megnézte a zár kódját. Miután beütötte a hétjegyű számot, felrántotta a redőnyt, az acéllécek harmonikaszerűen összecsúsztak, és beengedték a nap-sütést.

– Ne fáradj! – morogtam. – Úgyis be kell zárnom, amikor elme gyünk.

– A napfény fontos a növésben lévő fiúknak. – Nem úgy hangzott, mintha el is hinné.

– Én nem növekszem. – Magasság tekintetében az apámra ütöttem, és még mindig csak vártam, hogy következzen az a hirtelen növekedés, amiről mindenki fantáziált. – Ami azt illeti, szerintem zsugorodom.

Még bíbelődött egy kicsit a gombbal a bal csuklóján, aztán az ajtó felé indult.

– Kelj fel, igyekezz! – mondta. – A reggeli is fontos.

Ez sem úgy hangzott, mintha hinne benne.

A zuhanyozás és az öltözködés után pontosan ott találtam apát, ahol számítottam rá: ott állt a nappaliban, elrévedve Jack bácsi oltára előtt, amit az elektromos kandalló feletti polcon rendezett be. Oltárnak nevezem, mert nem tudok rá jobb szót. A polc minden négyzetcentiméterét megtöltötték Jack emléktárgyai. Ott voltak az iskolai fényképei, természetesen; aztán az óvodás Jack Magányos Lovas-ingben, sugárzó mosollyal; a másodikos Jack boldogan közszemlére teszi több tejfoga hiányát; az ötödik osztályos Jack ütés nyomával a szeme körül, piszkosul büszke rá; és a nyolcadikos Jack – az *utolsó* Jack – napbarnítottan és egészségesen, készen arra, hogy meghódítsa a világot.

Az oltár többi kegytárgya már furább volt. Jack kérekpárjának rozsdafoltos csengője. A kormányra szerelt rádió, ami az utolsó dalát játszotta 1969-ben, elég fura kinézetű szerkezet, egy elgörbült antennával. Más dolgoknak csak a testvére, vagyis apa számára volt jelentősége: egy törött karóra, egy fa indián figura, egy kis darab „bolondok aranya”. A legnyugtalanítóbb azonban az oltár kellős közepén álló tárgy volt: egy bekeretezett tejesdobozkép Jackről, a nyolcadikos fényképének fekete-fehér másolata.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Apa észrevett a tejesdobozkép üvegében. Mosolyt erőltetett magára.

– Szia, fiam.

– Szia, apa.

– Csak... tisztogatom.

Nem volt nála sem tisztítófolyadék, sem törlőrongy.

– Igen, apa.

– Akarsz enni?

– Igen, persze. Oké.

– Jól van. – Még szélesebbre feszítette azt a hamis mosolyt. – Készíték reggelit.

A reggeli elkészítése azt jelentette, hogy előveszi a hideg tejet és a gabonapelyhet. Volt idő, amikor valóban főtt ételt reggeliztünk, mielőtt anyának elege lett apa bizonytalanságaiból, és elment. Apa mindent megtett, amit tudott, mondtam magamnak. Egymással szemben ülve ropogtattuk és szürcsöltük a reggelit, a szemünket a tányérra sütve. Olykor-olykor felpillantott az ablakokra, megbizonyosodni, hogy az acélredőnyök biztosan le vannak zárva. Sőhajtottam, és töltöttem magamnak még egy kis tejet. Az üvegből. Apa soha nem vásárolt dobozos tejet.

Állandóan az órájára nézett, míg végül büntudatosan a szemetesbe dobtam a gabonapehely maradékát. Amikor a bejárati ajtóhoz lépett, besiettem a szobámba, felkaptam a kabátomat és a hátizsákomat, és beütöttem a redőnyök záró kódját. Csak amikor már mellette álltam, apa akkor kezdte kinyitni az ajtót.

Ezt a rituálét tudtam fejből. Az ajtón tíz zár volt, az egyik lenyűgözőbb, mint a másik. Ahogy elhúzta a reteszeket, elfordította a kulcsokat, kiakasztotta a láncokat, magam elé suttogtam azt az ütőhangszerszólót, amit már